

COMPAGNIE JEAN -FRANÇOIS DUROURE

COSMONO NOX

20 . 21 OKTOBER 89

choreografie Jean-François Duroure

dansers Fabrice Dasse
Jean-François Duroure
Dominique Duszynski
Antoine Effroy
Xavier Lot
Elena Mainoni
Michèle Perelra
Felix Ruckert

scenografie Beatrice Scarpato

decor René Paltrier
assistentie Frédéric Pouvreau

kostuums Corinne Baudelot
assistentie Sylvie Gabin

licht Eric Wurtz

technische leiding en licht Thierry Bousquet

geluidsband Christophe Séchet

podiumregie en geluid Max Pace

administratie Danièle Naudin

public relations & verspreiding Elena Dapporto

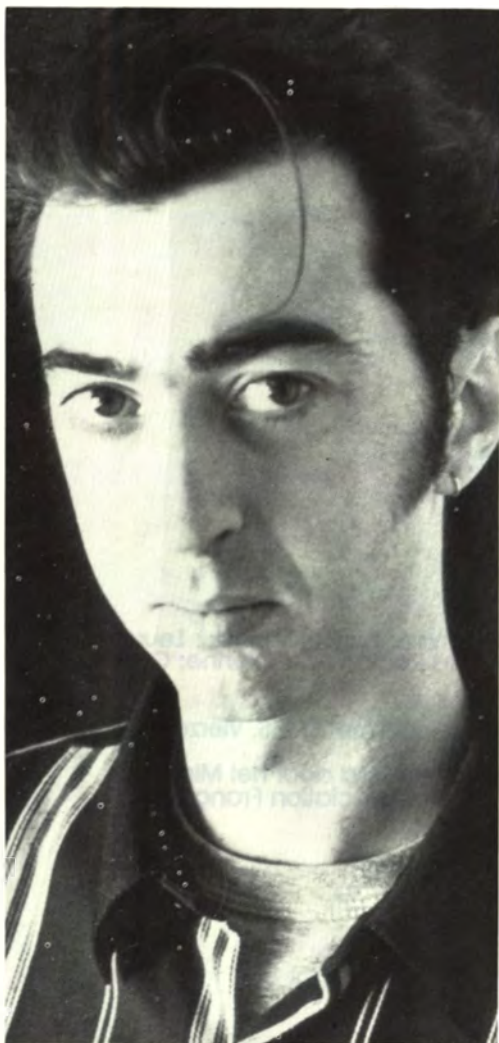
een coproductie van CNDC, Angers; Théâtre de la Ville, Parijs; Klapstuk, Leuven;
Le Pollen CAC, Saint-Quentin en Yvelines; CAC de la Région Annoncienne; Com-
pagnie Jean-François Duroure.

met de steun van het Springdance Festival, co-realisatie met G.E.S. Vierzon

De Compagnie Jean-François Duroure wordt gesubsidieerd door het Ministerie
van Cultuur en Communicatie en met de hulp van de Association Française
d'Action Artistique.

duur : 80 minuten zonder pauze

JEAN-FRANÇOIS DUROURE: EEN TURNKAMPIOEN WORDT DANSPRINS.

Hij is vijftientwintig en oogt als een zuiderse zigeunerjongen. Jean-François Duroure (Bagnols-Sur-Cèze, 1964) kan als geen ander een indrukwekkend palmares voorleggen. Eigenlijk was hij bestemd om turnkampioen te worden. Maar op zijn zestiende gaat hij naar het Festival van Avignon, een stad gelegen in het centrum van zijn geboortestreek. Hij ontdekt er de moderne dans en raakt erdoor bezeten. Gedaan met gymnastiek, dansen nu. Klassieke en moderne dans. Opnieuw in Avignon ziet hij "Kontakthof" van Pina Bausch. Hij wil bij haar dansen, bij het Wuppertal Tanztheater, maar hij wordt te jong bevonden. Niet te stulten, loopt hij school bij de Amerikaanse choreografe Viola Farber in het Centre National de la Danse Contemporaine d'Angers. Daar ontmoet hij Mathilde Monnier. Met een beurs op zak trekken zij samen naar New York. Zij creëren er het duo "Pudique Acide", waarmee zij hun eigen Europese identiteit willen affirmeren. Duroure keert terug naar Europa en waagt opnieuw zijn kans bij Pina Bausch. Hij is negentien en dit keer wordt hij aangenomen. Hij zal er drie jaar blijven. Ondertussen richt hij samen met Mathilde Monnier De Hexe Production op. In 1985 inspireert Kopenhagen hen tot een tweede dansluik, "Extasis". Met hun dansvoorstelling

"Pudique Acide/Extasis" zijn zij de revelatie van het festival van Avignon 86. Ten slotte maken zij in 1987 "Mort de Rire". Hiermee reizen zij zowat de hele wereld rond en zijn zij in oktober 87 ook te gast in deSingel. Een stuk over de dood, aangrijpend én ludiek. De bijval is groot, het bericht onverwacht: Duroure en Monnier gaan elk hun eigen weg. Duroure laat De Hexe over aan Mathilde Monnier en richt zijn eigen gezelschap op. Slechts enkele maanden later gaat zijn eerste eigen choreografie, "La Anqâ", in première. Het is een stuk vol weemoed en lyrisme, geïnspireerd op "De Koorddanser" van Jean Genet. Duroure als trieste clown, de Italiaanse Elena Majnoni als fatale koorddanseres in een indringend en suggestief stuk over het circus van leven en dood. Onvermoeld zet Duroure zijn onderzoek naar de theatraaliteit van de dans verder. Hij brengt een volgend dansstuk uit, "La Maison des Plumes Vertes". Deze produktie, gecreëerd in het land van de fado's, is een eigentijdse versie van een middeleeuws koningsverhaal. Exotisme en wrange humor gaan bij Duroure steeds hand in hand. "Cosmono Nox", dat eind september te Angers in première ging, is speels en lichtvoetig en een streling voor het oog. Duroure heeft er plezier in. "Een creatie is niet iets uitputtends voor mij", zegt hij. Zo te zien aan zijn oeuvre, willen we hem best geloven.

HET CABARET DUROURE IN COSMORAMA.

Wat hierna volgt is een gesprek dat de Franse journaliste Laurence Louppe had met Jean-François Duroure voor het Bulletin van het Centre Nationale de Danse Contemporaine d'Angers, waar Duroure met zijn gezelschap aan de voorbereiding van 'Cosmono Nox' werkte.

LAURENCE LOUPPE

Hoe is 'Cosmono Nox' ontstaan?

JEAN-FRANCOIS DUROURE

Vanuit een hoop zaken die onmogelijk te scheiden zijn: eerst ben ik gevallen op een klein werk van Brecht, 'Het olifantenkind'. Het is theater in het theater, zoals dat vaak bij hem het geval is. In het begin kondigt de spelleider via de micro aan dat de voorstelling eigenlijk geen echte voorstelling is, dat alles compleet onsamenhangend zal zijn; het is een beetje een uitnodiging om het rationele te laten varen. Dat heeft me toegelaten iets te formuleren dat ik in mij had: het verlangen een uitgelaten, vrolijke voorstelling te maken. Een voorstelling die in alle richtingen gaat en die ook een cabaretstijl heeft, iets wat ik bij Brecht terug vind. Maar ik wilde ook nog andere dingen doen; ik zit me al geruime tijd te verdiepen in boeken over kosmografie, astrofysica en de geschiedenis van de wetenschap. De studie van de kosmos passioneert me bekeken vanuit om het even welke gezichtshoek. Men kan trouwens allerlei wetenschappelijke of krankzinnige beelden aan de idee van de kosmos ophangen, gaande van het meest sublieme tot het meest nietige. Al deze beelden trekken me aan: de kosmos is niet alleen een verzameling van alles wat bestaat, zij is ook de vergaarplaats van alles wat tot de verbeelding behoort. En dan zijn er nog de ontdekkers-uitvinders. Ik wilde hen hulde brengen (hoewel ik niet zo hou van deze uitdrukking). Of ze nu reizigers zijn zoals Columbus of geleerden zoals Galileï. Eigenlijk beschouw ik mezelf ook als iemand die bezig is met onderzoekswerk.

LAURENCE LOUPPE

De titel 'Cosmono Nox' is heel mooi, heel suggestief.

JEAN-FRANCOIS DUROURE

Deze formulering is er helemaal vanzelf gekomen en onmiddellijk. Ik had 'Oceano Nox' van Victor Hugo gelezen. Vertrekkend van deze Latijnse formulering, schoot er iets door mijn hoofd dat lijkt op een naam van een rockgroep en dat ook de cabaretsfeer oproept waar ik zo van hou.

LAURENCE LOUPPE

Al je vorige stukken met inbegrip van de stukken die je samen met Mathilde Monnier hebt gemaakt, toonden een heel somber register.

JEAN-FRANCOIS DUROURE

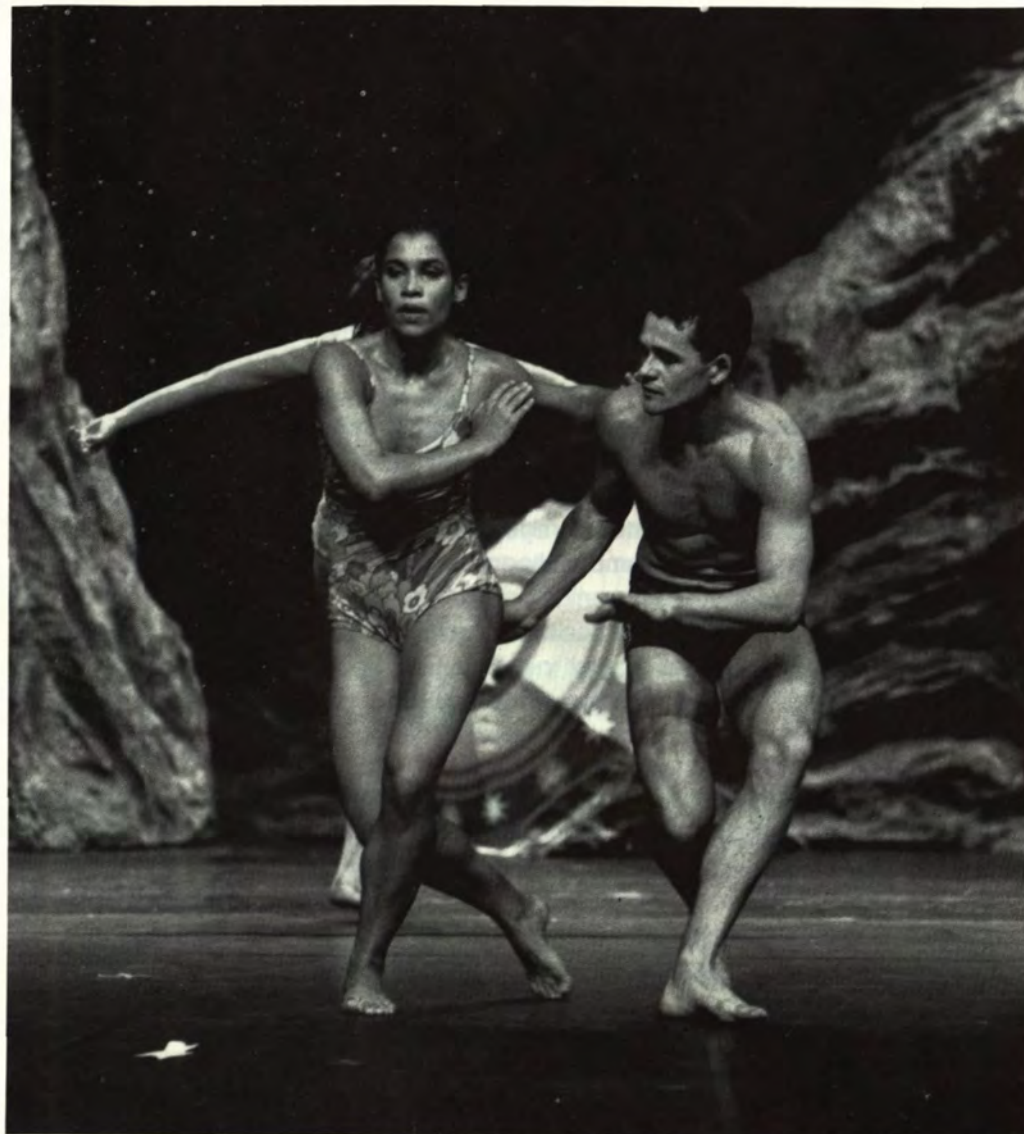
Dat is waar. Nochtans is er altijd een humoristisch, zelfs sarcastisch element aanwezig geweest, zowel tijdens mijn samenwerking met Mathilde als in hetgeen ik na onze schel ding gemaakt heb. Zelfs in 'Mort de Rire', gecreëerd in 1987 hier in Angers. Het was nochtans een heel somber stuk. Ik was juist heel ziek geweest, ik had kanker. Daarna heb ik helemaal alleen 'La Anqâ' gemaakt, en dan 'La Maison des Plumes Vertes', waarin de spanning heel groot was. Vandaag ontdek ik de lichtheid. Ik heb zin om met ideeën en beelden te spelen, zoals een kind met gadgets.

LAURENCE LOUPPE

Voor deze gelegenheid heb je niet minder dan 8 dansers rond je verzameld.

JEAN-FRANCOIS DUROURE

Het zijn mensen die met mij gestudeerd hebben. Ik kles mijn partners niet op audities maar op basis van affiniteit; ik geef graag les. Een klas is op de eerste plaats voor mij een verzameling individuen rond een bepaald werkobject. Dat kan erg diverse groepen opleveren. Met mensen die, zoals nu, van Italië en Brazilië komen. Oud-leerlingen van prestigieuze scholen en een ex-voetballer.

LAURENCE LOUPPE

Dat neemt niet weg dat je tot in het uiterste werkt op de beweging en dat je bekend staat als iemand die heel veeleisend is op het technisch vlak.

JEAN-FRANCOIS DUROURE

Ik vind de uitvoering van elk detail uiterst belangrijk. Dat moet zo nauwgezet mogelijk op zijn plaats gezet worden in de ruimte en in het lichaam. Deze nauwgezetheid is voor mij het tegendeel van starheid. Dat brengt ons onvermijdelijk bij het probleem van de techniek. Het lichaam is het instrument bij uitstek van de dans en het is onmisbaar om er een goed werktuig van te maken. Dat is moeilijk, tijdrovend en niet plezierig. Maar het uiteindelijke resultaat hiervan is vrijheid. Het stelt ons in staat om naar believen een maximum aan controle te behouden of uit de band te springen. Om heel harmonieuze zaken te doen of om integendeel willekeurige dingen te doen, smoeven trekken bijvoorbeeld. Het is ook dat wat ons uiteindelijk plezier verschaft.

LAURENCE LOUPPE

De bewegingstaal van 'Cosmono Nox' is heel verschillend van 'La Maison des Plumes Vertes', je vorige produktie.

JEAN-FRANCOIS DUROURE

'La Maison des Plumes Vertes' gaat over de macht; logisch dus dat dit stuk centraal is opgebouwd, soms cirkelvormig. Hier wordt er dicht bij de grond gedanst, gebogen, met veel aan dacht voor de rug. Bij 'Cosmono Nox' zijn de bewegingen veel gespreider, meer gescheiden. Dooreen mijn opeenvolgende stukken zou ik een inventaris willen maken van alle mogelijke vormen. Een beetje alsof choreograferen neerkomt op het maken van een bewegingslexicon. Wat dat betreft, houdt het gedachtengoed van Laban (over de onbeperkte mogelijkheid om alle bewegingen in kaart te brengen) me erg bezig.

LAURENCE LOUPPE

Hoe ben je tewerkgegaan?

JEAN-FRANCOIS DUROURE

Zoals altijd heb ik in het begin heel preciese aanwijzingen gegeven; daarna hebben we geïmproviseerd rond het thema van de wetenschap, we hebben ons in de plaats gesteld van 'vorsers'. Voor mij zijn dat mensen bij wie de verbeelding

altijd eerst in werking treedt, alvorens zij het onderzoeksobject vastleggen, met een open blik in onbekende richtingen. Met dit uitgangspunt heeft iedereen naar zijn eigen beweging, zijn eigen personage gezocht. Daarna kom ik tussen om alles tot op de seconde en op de centimeter nauwkeurig te preciseren; en dan, als alles met de grootste nauwkeurigheid is vastgelegd, vraag ik mijn dansers alles te vergeten en zich open te stellen voor de emotie, alles wat door het lichaam werd gevoeld. Het is dan dat de belichting een essentiële rol begint te spelen; zij poëtiseert en herschrijft het hele stuk.

LAURENCE LOUPPE

De idee van een geografische of kosmische verkenningstocht impliceert een grote belangstelling voor het ruimtelijke.

JEAN-FRANCOIS DUROURE

We hebben drie weken op toernee geweest in Spanje, een land dat me boeit en inspireert. Op een avond hebben we gedanst op een magische plaats, een vulkanisch eiland waar in een grot een theater is gebouwd. Over het hele eiland leek de grond nog steeds op springen te staan; met ploolen en lagen van verschillende kleuren. Je weet niet of je op aarde bent of op een andere planeet. Toen heb ik het gevoel gehad dat er een dubbele ruimte bestaat, alsof wij tegelijk in verschillende atmosferen wonen die onderling met elkaar in verbinding staan. Hetzelfde doet zich voor met de tijd: men vaart tussen verschillende tijden. Al was het maar dat wij leven in het licht van planeten die al duizenden jaren afgestorven zijn.

LAURENCE LOUPPE

Denk jij, zoals de Oosterse volkeren, dat de scène een microkosmos is, die de macrokosmos reflecteert?

JEAN-FRANCOIS DUROURE

De choreograaf 'zet op de scène' in de meest pure zin. Dat wil zeggen, hij is iemand die een concrete ruimte dient te beheersen door er dingen in te laten gebeuren, ontmoetingen, die vaak in snelheid van elkaar verschillen. Ik combineer graag een heel zacht ritme met versnelde, bruuske schokken. Ik laat graag op de scène contradictorische elementen zien, zonder enig verband met mekaar. In die zin trekt de dans op de kosmos: zij vertrekt van een precies en

samenhangend project zoals de zwaartekracht der planeten. En terzelfdertijd zijn er ontploffingen, breuken, vernietiging, vaak zelfs voor de wetenschap onverklaarbaar. Feit is dat alles beweging is en dat de beweging leidt tot de transformatie der dingen. Zoals in de hindoeïfilosofie: de cyclus van de voortdurende aflossing van leven en dood. In deze cyclus zou ik, een moment maar, een kleurfoto van de kosmos willen maken.

LAURENCE LOUPPE

Je spreekt over 'personage', over 'regie': is het theater belangrijk voor jou?

JEAN-FRANCOIS DUROURE

Toen ik nog bij Pina Bausch werkte, was ik in de gelegenheid om na te denken over de notie 'personage'. Maar de toenadering tussen theater en dans interesseert me niet zozeer omwille van het wegvallen van de hokjes of van codes. Wat ik wel interessant vind, is de confrontatie van verschillende werkmethoden en individuen: de acteur vertrekt vanuit de verbeelding en komt dan tot een bepaalde beweging. De danser van zijn kant vertrekt vanuit de beweging en laat beetje bij beetje de verbeelding spreken: dat is heel sterk en heel open. De dans is precies zoals een tekst, maar daar werken de woorden meer om zaken in te sluiten dan ze te ontsluiten.

LAURENCE LOUPPE

Is het daarom dat de dans vandaag verschijnt als een bevoorrechte vorm van communicatie?

JEAN-FRANCOIS DUROURE

Communiceren is iets wat me het meest passioneert. Het is bijvoorbeeld heel belangrijk dat ik in 'Cosmonox' ook op de scène sta; maar voor mij verloopt het contact van lichaam tot lichaam ook via stages en workshops die ik graag met het publiek organiseer. Dat stelt me ook in staat om hen op een grondige manier te doen kennis maken met datgene wat me bezighoudt. Mijn droom is dat een dansgezelschap ooit zijn eigen publiek heeft, zoals zangers of rockgroepen. Ik denk echt dat we dan samen een heel eind wegs zouden kunnen gaan.

Met dank aan Laurence Louppe en Nadia Croquet van het Centre National de Danse Contemporaine d'Angers.

foto's: Jean Marc Naudin

OKTOBER IN DESINGEL

VR 13
TOT ZO 12 NOVEMBER
 TENTOONSTELLING
STÉPHANE BEEL

Recent werk

VR 20, ZA 21
 DANS
COMPAGNIE
JEAN-FRANÇOIS
DUROURE

Cosmono Nox

VR 20
 RÉQUIEM
 DE EERSTE KEER
AMSTERDAM
BAROQUE
ORCHESTRA
 olv. Ton Koopman
 Barbara Schlick, sopraan
 Carolyn Watkinson, contralto
 Christoph Prégardien, tenor
 Harry Van Der Kamp, bas

Mozart

ZO 22
 JONGE HELDEN
BLAUWE ZEBRA

Matthäus (9+)

ZO 22
 UIT DE MUNT
SYMFONIE-ORKEST
VAN DE MUNT
 olv. Sylvain Cambreling
 Jean-Claude Vanden Eynden, piano
 Harald Stamm, bas
 Robby Hellyn, contrabas
 Koor van de Munt

Mozart

MA 23
 SCHOOLVOORSTELLINGEN
BLAUWE ZEBRA

Matthäus (9+)

DI 24, WO 25
 THEATER
ART & PRO

Het syndroom van Stendhal

NOVEMBER IN DESINGEL

DO 2
 JAZZ
NAKED CITY

VR 3
 SCHUMANN
SERGEI EDELMANN

Schumann

1 TOT 19
ANDRZEJ WAJDA

THEATER

WO 8, DO 9, VR 10,
ZA 11
 SCHULD EN BOETE Dostojevski

DI 14, WO 15
 DYBUK An-Ski

DO 16, VR 17
 HAMLET Shakespeare

FILM

WO 1
 . GENERATIE
 . KANAL

VR 3
 . AS EN DIAMANT
 . ALLES IS TE KOOP

ZA 4
 . HET BERKENBOS
 . LANDSCHAP NA DE SLAG
 . DE BRUILOFT

ZO 5
 . HET LAND VAN DE
 GROTE BELOFTE
 . DE MAN VAN MARMER
 . ZONDER VERDOVING

ZA 18
 . DE MEISJES VAN WILKO
 . DE DIRIGENT
 . DE MAN VAN IJZER

ZO 19
 THEATERVERFILMINGEN
 (o.a. DE DODENKLAS
 Kantor)

DI 14
 NIEUW BELGISCH
 KAMERORKEST
NIEUW BELGISCH
KAMERORKEST
 olv Jan Caeyers

Beethoven

VR 17
 SCHUMANN/LIEDER
MITSUKO SHIRAI
HARTMUT HOLL

Schumann

ZA 18
 JONGE HELDEN
THEATER ELDORADO

De koning en de rest (+8)

WO 22, DO 23, VR 24,
ZA 25
 THEATER
DE TIJD

Lulu

ZO 26
 ZONDAGWERK
BERNADETTE DEGELIN
EN STUDENTEN

zang

—PULLMAN—
PARK HOTEL
Antwerpen

1ste drank aan 1/2 prijs in de PULLMAN BAR
van het PULLMAN PARK HOTEL,
desguinlei 94,2018 Antwerpen
op vertoon van uw toegangskaart van DESINGEL

Desguinlei 94-B-2018 Antwerpen - tel.:03/2164800 -Telex:33368 - Telefax:03/2161712

deSingel wordt
gesubsidieerd door
de Vlaamse
Gemeenschap.
Dit seizoen werd
mogelijk gemaakt
dankzij de steun van
Agfa-Gevaert,
Gemeentekrediet
van België,
Knack,
De Nationale Loterij,
Opel-General Motors,
De Standaard
en S.W.I.F.T.